

Зашло бе вече слънце и бързомъ
Вечерни сенки падаха... Възъ брегъ
Възпираха отдолу закъснели
За Бешъ-Бунаръ девойки, и далечъ
Разпръскаше се охолний имъ смяхъ.
Изъ другъ пътъ сви Стоичко и полека
Къмъ село се опъти.

Много дни

Се отъ тогава минаха — и много
Неща, презъ тия много дни. Ей вече
Великденските пости превалиха;
Разтиквяше се зимата. И всичко
Миришеше на млада пролетъ... Само
Мъглива есенъ гнездеше се още
Въ душата на Стоичко Влаха, че
Отдавна вече Ралица и Иво —
Мъжъ и жена — живеяха честито.

Зовеше я той «мое пиле», погледъ
Отъ нея не отвождайки, като
Отъ свое скъпо, ненагледно благо.
И не смъгли му щастieto нищо,—
Ни думите на Ралица, когато
Тя за Стоичка всичко му разправи,
Ни тъмний неговъ погледъ, изъ ^оподъ вежди
При всяка среща мятанъ неприветно.

А радостъта на Ивовата майка
Не споделилъ би никой, ни постигналъ.
И всякой гостъ у Ралица бе драгъ
И радушно причаканъ гостъ. На всички,
Кой знае какъ, усмивката ѝ крехка
Допадаше, — ^{тѣ}като ведрата зорница

~~На раднобудни ратаи допада;~~ — *допада на стопани ранобудни.*
Не е ли тя на ясни дни благъ вестникъ?
Ехъ, хубава усмивка беше тя...

И съ тазъ усмивка, привечеръ веднѣжъ,
Говореше невястата на Ива,